

Venner er gode at have

Operaens Venner er en forening af operaelskere, som der er 2.350 af – så mange er der i hvert fald samlet under foreningens faner. Det kan man læse i juni-nummeret af operabladet »Ascolta«, som udgives af Operaens Venner. Dette blad kan man læse meget andet og godt i, somme tider også noget sjovt. Som en opslagstavle er bladet fortrinlig, her finder man oplysninger om operaforestillinger såvel i Danmark som i udlandet, her kan man læse om hvem der synger hvor og hvordan, for bladet bringer sammendrag af samtlige premiereanmeldelser.

I bladets *Pladesiden* kan man følge med i de nyeste grammofonindspilninger, mens *Boghylde*n er meget omhyggelig med løbende at orientere læserne om aktuelle bogudgivelser, lige som alle mærkedage, der har med operakunsten at gøre, omtales i spalterne. Operaens Venner er meget aktive debattører, og bladet levner megen spalteplass til synspunkter og meninger, oftest i forhold til Det kgl. Teaters opera, dens drift og repertoire. Livligt diskuteres der også, hvorvidt anmeldere er nødvendige.

»Hvad skal vi med anmelderne?« spørger man i bladet, og de skribenter »der medbringer en malerkost til en forestilling for at notere dennes minus'er« anbefaler man »at anvende knapt så bred en pensel. Det giver

bedre plads mellem linjerne, og det er ofte der, antydningens kunst gør sig gældende«. (Ascolta nr. 5, februar 1986). Et andet sted i samme blad kan man om Jørgen Børchs udførelse af partiet som Germon père i Verdis »La Traviata« læse, at han var »sangmæssigt skæmmet af overdrevent vibrato og en

hakkende, uskøn stemmeføring, og dramatisk virkede han som en krydsning mellem en østjysk gårdejer og en fedtet indremissionær.« Se, det er en elegant måde at udtrykke sig på, sådan gør man, når man kommer fra vennekredsen og er Ascoltas egen anmelder.

Teresa Waskowska.

